

אניטה הסכימה להברחה קטנה. אריקה החליטה לפשפש בכיסים זר'ים. עכשיו מת'מרות השתיים להיות מגלות רשת חבלה

אהוד אדיב

אניטה פלאשור

מדובר על ה-17 באוקטובר 1972. באותו יום לא חלם איש על רשת-ריגול יהודית בשרות האויב. איש לא העלה על דעתו, אפילו בסיוט, שצבר צעיר, יליד-קיבוץ, ייאשם בריגול או בחבלה בשירות סוריה או הפידיאון.

אם "החושיים" של הגברת אריקה עוזרמן ניבאו לה זאת, הרי היא נחונה ככשרונות פארא-פסיכולוגיים הראויים להכרה בינלאומית — או בכישרון שהיה צריך להנחיל לה מקום בצמרת שירותי הביטחון-ההגנה.

קשה מאד להאמין בזה. כל הפיסקה הזאת נכתבה כעבור חודשים רבים. אחרי מעשה, והוא בסיון עלוב למדי לזכות בחילה שאולה.

לא נעים לגברת צעידה

מדינת ישראל, אם כן, נודעה אניטה פלאשור נר וחורה ב-4 בבוקר לנמל-התעופה. כדי למסור את העניין? יש לכך הסבר פשוט, ודי אנושי. היא נבחרה.

היו בידיה אלף דולאר, שהוברחו ארצה. דמיונה בוודאי צייר לה כמה אפשרויות: אם המיטרה תפסה את הבחור, הוא היה עלול לגלות שמסר את הכסף לבחורה שבאה עימו במטוס. בצורה זו היא היתה הופכת לשותפה-לפשע בפרשת-הברחה

לדברי אריקה, מפני שאין לקבל בימיו חבילות מידי זרים. זה מסוכן. אכה פה לא היה מדובר עם זה, אלא עם סטודנט ישראלי. שום אדם נורמלי לא היה מעדה על דעתו שסטודנט ישראלי בעד חזות צבאי רית מובהקת יכניס לארץ חומרי נפץ.

אם כן, למה? אומרת הגברת אריקה: מפני שחשדתי שהיתה כאן הברחה גדולה. לפי מה? חוש טלפאטי?

מתקבץ הרבה יותר על הדעת שהנשים היו פשוט סקרניות, וכי קל היה לאריקה לשכנע את אניטה שבראי לפתוח את החבילה ולרד את איך נראים המכנסים. מתקבץ גם על הדעת שהדולארים לא "נש" ר"מ מן הכיסים, אלא שהנשים פישפשו בכיסים.

זה בוודאי אנושי, ואולי אפילו נשי. אבל קשה לראות בזה מיבצע פטריוטי מפואר.

נביאה ומרגלת-נגדית

מה היתה? הנשים החליטו שלא לחכות לבחור, אלא לנסוע לאיזשהו מקום מואר, שבו אפשר לחשוב. כלומר, לבתי-קפה. שירותים מסויימים, שרוחנים כגון אספקת מידע לאויב? מפני הדברים הצביעים בסיפור, זהו, כדאי לומר, הקטע הצביע ביותר. קודם כל, אין שום הגיון בשאלמה הריטורית: "איזה צעיר ישראלי יצא להכריח דולארים אל הארץ, במקום לזר הארץ החוצה?" כדי למכור בארץ דולארים שחורים, שלא באו מידי מר פינחס ספיר, צריכים קודם כל להכריח אותם אל הארץ. תנועת הברחה הולכת. על כך, בשני הכיוונים. אולם הצביעות העיקרית שמונה בצד אחר של העניין:

בית-קפה ולחשוב. מכיוון שלא מצאו בית-קפה, הגיעו לביתה של אניטה. "חושי אמרו לי כי לא מדובר בעיסקי הברחה", מגלה אריקה. אניטה החליטה למסור את העניין למיטרה. ב-4 בבוקר חזרה לנמל-התעופה ומסרה שם את העניין. אהוד אדיב איתר אותה כעבור כמה ימים, ודרש את המכנסים. היא אמרה לו שהיא הפקידה אותם במחלקת החפצים האבודים, אך סירבה למסור את הקבלה. כעבור שלושה שבועות נאסר אהוד, יחד עם חבריה-הרשת.

איזו הברחה מותרת?

סיפור יפה, חלק ומלבב. שתי נשים שומרות-חוק, חכמות ואמיצות. עד שמתחילים לחשוב קצת על הסיפור. אז מתגלה שהחזק מאורי מאור מוזר.

קודם כל, חלקה של הגברת אניטה, שומרת החוק. בנמל-התעופה של אחונה היא הסכימה (ולמעשה ביקשה) להחליף לירות ישראליות בדולארים. בלשון פשוטה, זוהי הברחת-מטבע, אם כי קטנה. לאחר מכן הסכימה להבריח דרך המכס הישראלי סחורה. גם זוהי עבירה. שתי עבירות קטנות, כמוכן. אבל הן מוכיחות שהגברת אניטה אינה שומרת-חוק קנאית, דווקא.

ימים כונד הוא כלב. האיש שבא מן הכפור חובב מצחיק. על מקי גארט ואירונסייד אין בכלל מה לדבר. בישראל יש משהו שיהיה כל מותב ספריימתה ותסריטי-ריגול: צמד של ציודות-מרגלים מזהירות. כך למד הציבור השבוע ישר מפי הסוס. או הסוסה: אחת משתי הציידות עצמן גילתה איך חשפה בחוש נשי נדיר את רשת הריגול והחבלה של אהוד אדיב ושות'.

הציידת: אחת אריקה עוזרמן, אלמנת צלם ואם. כתבת עיתוני-נשים לעת מצוא.

דולארים בכיס האחות

רטי הסיפור, לפי הגברת עוזרמן, הם בקיצור, כלהלן: אניטה פלאשור, תלמידה לספרות לא-טינית באוניברסיטה העברית ופקידה ב-שגרירות דרום-אמריקאית, חזרה מחופשה ביוון לארץ.

כאוטובוס של חברת-התעופה, ממרכז אתונה לנמל-התעופה, היא התיישבה, משום מה, ליד צעיר ישראלי יפה-תואר, שישב על ספי של לבדו. היא קשרה עימו שיחה.

באולם-ההמתנה של נמל-התעופה רצתה לקנות בושם סטור-ממכס, אך לא היו לה די דולארים. היא ספרה זאת לאותו

ציידות המרגלים

בחור, והוא החליף לה כמה לירות ישרא-ליות בדולארים. תמורת השרות ביקש ממנה שרות נגדי: שתעביר לו במכס הישראלי שני זוגות-מכנסים. שקנה באתונה לאחתו. היא הסכימה בלי היסוס.

על כל פנים? אחרי שהסכימה לעשות לו את הטובה הזאת, מן הראוי היה לחכות לו במקום שנקבע. ביציאה מאולם-המכס. גם כשיורד גשם. ופה מתחיל החלק המוזר של הסיפור. הגברת אריקה, חברתה של הגברת אניטה, הביאה את המכנסים שלה, והנשים ישבו והמי-תינו. כמה זמן? אהוד אדיב לא נאסר באותו ערב, ועל כן ברור כי לא התעכב במכס. אם שרותי הביטחון כבר שמו עין עליו, הם בוודאי לא ערכו לו חיפוש בלתי-ריגול. שהיה מזהיר אותו ומערער בו חשד. אולם בזמן הקצר שחלף שיכנעה אריקה את אניטה, לדבריה, שצריכים לפתוח את החבילה. מדוע?

בחר, והוא החליף לה כמה לירות ישרא-ליות בדולארים. תמורת השרות ביקש ממנה שרות נגדי: שתעביר לו במכס הישראלי שני זוגות-מכנסים. שקנה באתונה לאחתו. היא הסכימה בלי היסוס.

על כל פנים? אחרי שהסכימה לעשות לו את הטובה הזאת, מן הראוי היה לחכות לו במקום שנקבע. ביציאה מאולם-המכס. גם כשיורד גשם. ופה מתחיל החלק המוזר של הסיפור. הגברת אריקה, חברתה של הגברת אניטה, הביאה את המכנסים שלה, והנשים ישבו והמי-תינו. כמה זמן? אהוד אדיב לא נאסר באותו ערב, ועל כן ברור כי לא התעכב במכס. אם שרותי הביטחון כבר שמו עין עליו, הם בוודאי לא ערכו לו חיפוש בלתי-ריגול. שהיה מזהיר אותו ומערער בו חשד. אולם בזמן הקצר שחלף שיכנעה אריקה את אניטה, לדבריה, שצריכים לפתוח את החבילה. מדוע?

בחר, והוא החליף לה כמה לירות ישרא-ליות בדולארים. תמורת השרות ביקש ממנה שרות נגדי: שתעביר לו במכס הישראלי שני זוגות-מכנסים. שקנה באתונה לאחתו. היא הסכימה בלי היסוס.

על כל פנים? אחרי שהסכימה לעשות לו את הטובה הזאת, מן הראוי היה לחכות לו במקום שנקבע. ביציאה מאולם-המכס. גם כשיורד גשם. ופה מתחיל החלק המוזר של הסיפור. הגברת אריקה, חברתה של הגברת אניטה, הביאה את המכנסים שלה, והנשים ישבו והמי-תינו. כמה זמן? אהוד אדיב לא נאסר באותו ערב, ועל כן ברור כי לא התעכב במכס. אם שרותי הביטחון כבר שמו עין עליו, הם בוודאי לא ערכו לו חיפוש בלתי-ריגול. שהיה מזהיר אותו ומערער בו חשד. אולם בזמן הקצר שחלף שיכנעה אריקה את אניטה, לדבריה, שצריכים לפתוח את החבילה. מדוע?

בחר, והוא החליף לה כמה לירות ישרא-ליות בדולארים. תמורת השרות ביקש ממנה שרות נגדי: שתעביר לו במכס הישראלי שני זוגות-מכנסים. שקנה באתונה לאחתו. היא הסכימה בלי היסוס.

על כל פנים? אחרי שהסכימה לעשות לו את הטובה הזאת, מן הראוי היה לחכות לו במקום שנקבע. ביציאה מאולם-המכס. גם כשיורד גשם. ופה מתחיל החלק המוזר של הסיפור. הגברת אריקה, חברתה של הגברת אניטה, הביאה את המכנסים שלה, והנשים ישבו והמי-תינו. כמה זמן? אהוד אדיב לא נאסר באותו ערב, ועל כן ברור כי לא התעכב במכס. אם שרותי הביטחון כבר שמו עין עליו, הם בוודאי לא ערכו לו חיפוש בלתי-ריגול. שהיה מזהיר אותו ומערער בו חשד. אולם בזמן הקצר שחלף שיכנעה אריקה את אניטה, לדבריה, שצריכים לפתוח את החבילה. מדוע?